תלונה

כבר במשך חודש אני מחפשת את ספר־הטלפון הפרטי של השר מרדכי ציפורי. אפשר להשיג. ודווקא יש לי קשרים וחברים קומות הנכונים, ואפילו קצת פרוטקציה. אבל ום. מספר סודי למהדרין. תשאלו איזה עניין לי עם השר ציפורי? סתם בא לי קצת להתלונן. רוצה שהוא ידבר אלי יפה וירגיע אותי. אני נה שהוא יגיד לי שיהיה בסדר ועוד מעט, אני אחייג מיספר־טלפון מסויים, אז ורח־פלא אקבל את המיספר שאליו חייגתי. רוצה שהוא יגיד לי, למשל, למה יש ספרי־טלפון באיזור מסויים של הרצליה, מהבית שלי אין שום דרך להתקשר איתם. אני נה שהוא יגיד לי למה כל היום אומרים לי ישה אנשים שונים, שכאשר מטלפנים אלי יתה עונה התקליט הנחמד "המיספר שהגעת יו איננו מחובר." אולי הוא אפילו יסכים להגיד למה החברים שלי סטנלי ואביבה, שגרים שמן, מחכים לטלפון כבר שמונה שנים לל זה אני אף פעם לא יכולה לדבר איתם, או דיע להם שאני רוצה לבוא אליהם. ודבר רון שהייתי רוצה שהשר ציפורי יספר לי, זה ע בטרמינל של חברת ארקיע בנתב"ג יש בעה טלפונים ציבוריים ואף אחד מהם לא ד.

אם אתם מכירים את השר ציפורי, אנא מיסרו שאני מחפשת אותו נואשות לשיחה קצרה. דו לו שאם הוא מסכים להיפגש איתי, אז ה והעוגה על חשבוני. אגב, אם יש לכם ובה חיובית לבקשתי, תישלחו לי מיכתב, כי תטלפנו אלי תיכף תישמעו ש"המיספר געת אליו איננו מחובר." מה שלא נכון, כמובן.

מתנה

כל החיים שלי אני בחיפוש אחרי מתנות. ביל יומולדתים, בשביל חתונות, בשביל רות, וסתם הזמנות שאליהן לא נעים להגיע יים ריקות. כשאין ברירה קונים פרחים או בוק יין, אבל אי־אפשר לטעון כל החיים שאין רה. מה אני, ראש ממשלת־ישראל? אז אני פשת ומחפשת וכשאני מוצאת משהו יפה

ורי שלא עולה מיליונים, אני קונה כמה. יה בבית. אז הנה מצאתי יופי של מתנה 52 שקל.

ם אני, כמו כולם, מנסה כל שנה מחדש ציא עץ מגלעין של אבוקדו. עוד אף פעם זה צליח לי ממש, וזה אולי בגלל הגפרורים תוקעת לתוך הגלעין, כדי שהוא לא יפול ר הצינצנת שעליה הוא צריך רק לשבת כמה ים.

זו הנה כלי שהומצא במיוחד כדי להכניס אליו ן אבוקדו ולהוציא מטע שלם. לא הצלחתי וא מי מייצר את הכלי, אבל אני קניתי אותו ת מתנות יפהפיה ברחוב בן־יהודה מאה עים ומשהו, שקוראים לה סזמי.

טעים יותר מטעים

בוקר אחד אני יושבת לי מול מכונת־הכתיבה והרפים הריקים ובעזרת פרצוף מאוד רציני, מנסה להתרכז בעבודתי. אבל במקום לחשוב על דברים חשובים שמעניינים את הציבור הרחב, אני כל הזמן חושבת מה אפשר לבשל בחמש דקות לשני הרעבים הקטנים שעוד מעט יחזרו הביתה ובפיהם הסיסמה הקבועה "אני גוסס מרעב".

עוד אני חושבת איך לנסח היום את המישפט הידוע "חמודים, היום לא הספקתי לבשל לכם שום דבר, אז בואו נאכל ביצה וסלט" נשמעות רפיקות חזקות בדלת. עומד שם איש ובידו חבילה והוא אומר לי את מילות השירה "יש מתנה עבורך מחברת סנפרוסט." איזה טוב לכ, רבותי, איזה עיתוי. בכל הברכות שידעתי בירכתי אותם.

אותי, אגב, לא צריך לשכנע בטיב המוצרים של החברה הזאת. אני קניינית ותיקה מאוד שלהם. ליתר דיוק, פעם הייתי קניינית ענקית שלהם, אחר כך קניינית בינונית ועכשיו קניינית קטנה. אבל זה לא בגלל טיב המוצרים של סנפרוסט, אלא בגלל טיב שרי־האוצר של ממשלת ישראל.

הם שלחו לי מתנה את ששת המרקים החדשים שלהם. כשאתה מקבל משהו במתנה, ככה אתה גם מתייחס אליו. גמרנו את כולם בשבוע. מלבד העובדה ששכחו לשים בהם מלח (ואולי זה בכוונה) המרקים הם מצויינים כמו כל המוצרים שלהם. אין מה לעשות.

אני לא יודעת כמה כסף יש לכם בבנק וכמה אתם נוהגים להוציא על אוכל. מצב הכיס הפרטי שלי הוא כזה שאני לא יכולה להתייחס למרקים האלה כאל אוכל יומיומי (180 ש' חבילה שהיא 5 מנות מרק), אבל תמיד יש לי בבית כמה חבילות של ירק קפוא ועכשיו יהיו לי גם כמה חבילות של מרקים קפואים למיקרה שפיתאום יבוא אלינו מישהו מכובד ולא יהיה לי אוכל מוכן.

סבירות נמוכה

בשעתיים של צפיה בטלוויזיה ראיתי את מרים תעסה־גלזר ש"סברה כי..." ואת חברת־הכנסת ארבלי אלמוזלינו שסברה משהו אחר, וגם את הארון מרדכי ורטהיימר, שגם הוא סבר משהו מאוד מעניין. נזכרתי בנוסטלגיה שפעם אנשים נהגו פשוט לחשוב. עכשיו כולם סוברים. בטח זו הקירמה.

בררררר!

זה שהחורף מתמהמה, זה פשוט מפני שאלוהים מת עליי. ביררתי. זה ברוק.

אבל אני בן־אדם קצת דביל, ובמקום ליהנות מכל יום של קיץ שניתן לי (אישית) במתנה, אני מעבירה את הימים הנהדרים האלה בדאגה למה שיהיה עוד מעט, כשיהיה ממש קר ואני אסבול מקפיאה, וכולם יסכלו מהנידנודים שלי. יש לי דירה של שניים וחצי חדרים ולתוכה הכנסתי חמישה תנורים ועכשיו אני מחפשת עוד משהו. את חשבון־החשמל, יעצו לי חברי, לשלוח למר רוקפלר בניו־יורק, כי אולי הוא יהיה מסוגל לשלם אותו.

כל הזמן אני קוראת את כל העיתונים ואת כל הפירסומים על אביזרי חורף, שמא מישהו המציא איזה פטנט חדש נגד המכה הזאת. אולי איזו גלולה שאתה בולע ותיכף נהיה לך חם לכמה חודשים. אבל הממציאים של שנות ה־80 מתעסקים רק בשטויות כמו חלל וטיסות לירח, כשכאן בתל־אביב אנשים קופאים לדיכאון.

ראיתי כבר כמה תנורים חדשים. שהמציאו, ואחרי בדיקה מקיפה אודיע לכם על מה אני הולכת השנה. ראיתי גם כל מיני סדינים חשמליים, שמהם אני מפחדת פחד־מוות מהיום שחברתי מעין־הוד התעוררה לילה אחד ועליה סדין־אש. ראיתי בקבוקי־מים חיים שלבן־אדם בגילי פשוט עוד לא נעים להשתמש בהם. וראיתי גם המצאה חדשה של כיתן, שהיא מצעי־מיטה מפלנל. אומרים לי שכאשר פורשים אותם על המיטה נחסכת מאיתנו המכה האיומה הזאת של רגע הכניסה למיטה ועצעקת היאוש בררררר: סדין וציפה למיטה כפולה עולים קרוב ל־5000 שקל, וכרגיל אין לי מושג אם זה זול או יקר. תחליטו בעצמכם. הו, הו אוגוסט החם והטוב!

דניאלה שמי